

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33551 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 2 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 april 2007, verzonden op 5 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Staatssecretaris van Justitie is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Lid van de enkelvoudige kamer

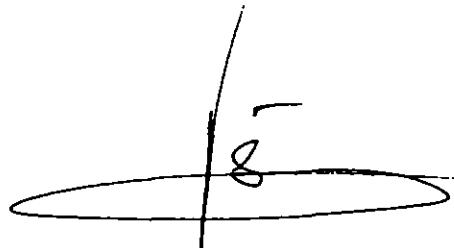
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juli 2007

53-550.

Verzonden: 26 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/33551

Uitspraak in het geding tussen de vreemdeling genaamd althans zich noemende:

geboren op
van Sierra Leone nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. I.N. Schalken, advocaat te Apeldoorn,

en

de **Staatssecretaris van Justitie**
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. C. Gullen, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Eiser heeft op 12 januari 2001 een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Na inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is de aanvraag aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij besluit van 3 augustus 2001 is eiser met ingang van 1 juni 2001 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerst lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, geldig tot 1 juni 2004.

Op 8 september 2003 is een voornemen uitgebracht strekkende tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, vanwege de omstandigheid dat de grond voor verlening is komen te vervallen. Bij brief van 20 oktober 2003 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen ingediend.

Op 14 april 2004 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 ingediend.

Bij brief van 2 maart 2005 heeft eiser beroep ingesteld tegen het uitblijven van een beschikking op de aanvraag van 12 januari 2001.

In zijn voornemen van 26 mei 2005 tot afwijzing van eisers aanvraag van 14 april 2004 heeft

verweerder onder meer overwogen dat de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd reeds is verstreken, zodat geen grond meer voor intrekking van die vergunning bestaat.

Bij uitspraak van 20 juni 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, eisers beroep van 2 maart 2005 (Awb 05/9590) gegrond verklaard, de beschikking zoals bedoeld in artikel 6:2, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) vernietigd, en bepaald dat verweerder binnen een termijn van zes weken na verzending van deze uitspraak een besluit op de aanvraag neemt.

Op 7 februari 2006 is eiser gehoord naar aanleiding van het voornemen eisers aanvraag van 14 april 2004 af te wijzen.

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 14 april 2004 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd afgewezen op grond van artikel 34, gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

Bij brief van 11 juli 2006 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Het beroep is behandeld ter zitting van 23 februari 2007, waar eiser en zijn gemachtigde, alsmede de gemachtigde van verweerder zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1 Ter beoordeling staat of het bestreden besluit van 14 juni 2006 toetsing in rechte kan doorstaan.

2.2 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

2.3 Ingevolge artikel 33, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is verweerder bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen, indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

Ingevolge artikel 32, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden ingetrokken, dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000 is komen te vervallen.

2.4 Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen

van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.5 Niet in geschil is dat ten tijde van het verstrijken van de geldigheidsduur van eisers verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, de grond voor verlening van die verblijfsvergunning was vervallen. Aldus heeft verweerder de aanvraag kunnen afwijzen onder verwijzing naar artikel 34 van de Vw 2000, gelezen in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.6 Gelet op de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) - verwezen wordt naar de uitspraak van 28 maart 2002 (zaak nr. 200105914/1, JV 2002/153) - is vervolgens aan de orde of eiser ten tijde van de verlening van de vergunning aanspraak kon maken op een verblijfsvergunning op een der andere in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 vermelde gronden.

2.7 Het asielrelaas van eiser, zoals naar voren gebracht tijdens het nader gehoor van 6 april 2001, luidt - zakelijk weergegeven - als volgt:
Eiser is afkomstig uit in Sierra Leone. In januari 1999 hebben rebellen de ouderlijke woning van eiser overvallen waarbij eisers moeder en broer zijn gedood en eisers zus is verkracht. Eiser en zijn zus zijn vervolgens van elkaar gescheiden. De woning is in brand gestoken. Eiser is door de rebellen meegenomen naar hun kamp in de omgeving van Eiser werd gedwongen jerrycans te dragen, waarmee hij huizen in brand moest steken. Ook diende hij als menselijk schild tijdens een aanval van de rebellen op het regeringsleger en de Kamajors. Tijdens een vluchtpoging is eiser mishandeld. Na een verblijf van bijna twee jaren is eiser erin geslaagd te ontsnappen. Eiser is via Guinee op 4 januari 2001 in Nederland aangekomen.

2.8 Verweerder heeft de aanvraag onder verwijzing naar de in rechtsoverweging 2.4 genoemde bepalingen afgewezen en zich daarbij op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas niet geloofwaardig is. Verweerder heeft in het thans bestreden besluit verwezen naar zijn voornemen van 6 juli 2005, waarin is verwezen naar het voornemen van 8 september 2003.

Verweerder heeft ter afwijzing van de aanvraag onder meer overwogen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ten behoeve van de vaststelling van zijn reisroute. Volgens verweerder is niet aannemelijk dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis heeft kunnen overleggen. Verweerder heeft eiser aangerekend dat de reisagent eisers reisbescheiden heeft behouden. Verweerder heeft voorts in aanmerking genomen dat eiser ten aanzien van zijn reis naar Nederland vage en summiere verklaringen heeft afgelegd. Zo weet eiser niet in welke stad hij in Guinee is aangekomen, waar hij hulp kreeg van een voor hem onbekende blanke man, vanaf welke luchthaven in Guinee hij is vertrokken en met welke luchtvaartmaatschappij hij is gereisd. Eisers verklaring dat hij bij aankomst in

Nederland niet is gecontroleerd heeft verweerder niet geloofwaardig geacht, nu verweerder niet in ziet hoe hij zonder het tonen van documenten een Nederlandse buitengrens heeft kunnen passeren. Eiser heeft volgens verweerder bovendien geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute kunnen geven.

Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser vage, summiere en bevreemdend wekkende verklaringen omtrent zijn asielrelaas heeft afgelegd. In dat verband heeft verweerder geen geloof gehecht aan eisers relaas dat hij met vijf gallon benzine, ruim achttien liter, honderd dertig kilometer in twee of drie dagen door geaccidenteerd terrein zou hebben afgelegd, terwijl onderweg ook nog brandstichtingen plaatsvonden. Volgens verweerder is het niet geloofwaardig dat eiser onder die omstandigheden een dergelijke afstand in een dergelijk kort tijdsbestek heeft afgelegd.

Verweerder heeft evenmin geloofwaardig geacht dat eiser maar twee plaatsen heeft kunnen noemen waarop aanvallen door de rebellen zouden zijn uitgevoerd, terwijl eiser stelt gedurende bijna twee jaren bij de rebellen te hebben verbleven. Eisers verklaring dat hij de omgeving van niet kende en de rebellen geen plaatsnamen noemden, heeft verweerder gelet op eisers lange verblijf in het rebellenkamp niet aannemelijk geacht.

Verweerder heeft voorts geen geloof gehecht aan eisers verklaring dat hij een diamant van 'kapitein Blood' in bewaring zou hebben gekregen. Het ligt volgens verweerder niet in de rede dat deze kapitein het risico van verlies van die diamant zou nemen nu eiser een eerdere vluchtpoging had ondernomen. In eisers niet nader onderbouwde stelling dat de kapitein hem meer vertrouwde dan de andere rebellen, omdat eiser als enige geen wapen had en de kapitein niet op de hoogte was van eisers eerdere vluchtpoging, heeft verweerder geen aanleiding voor een ander oordeel gezien. Verweerder heeft daarbij nog in aanmerking genomen dat eiser op dezelfde dag dat hij de diamant kreeg is gebruikt als menselijk schild bij een aanval door de rebellen op een dorp.

Ten slotte heeft verweerder eisers verklaringen over zijn mishandelingen niet geloofwaardig geacht. Volgens verweerder heeft eiser daaromtrent wisselende verklaringen afgelegd. Tijdens het nader gehoor heeft eiser verklaard dat hij bij aankomst in het bos door de rebellen in elkaar zou zijn geslagen. Later in het nader gehoor heeft eiser verklaard dat hij na een mislukte ontsnappingspoging is geslagen, geschopt en met een mes is gestoken. Nog later heeft eiser verklaard verder niet mishandeld te zijn dan na zijn ontsnappingspoging. Eisers stelling dat sprake zou zijn geweest van miscommunicatie tussen hem en de contactambtenaar heeft verweerder niet gevolgd, nu dit niet volgt uit het nader gehoor en eiser op de vraag of hij ooit is mishandeld heeft verklaard dat hij één keer is mishandeld.

2.9 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, onder meer uitspraken van 27 januari 2003 (zaak nr. 200206297/1, JV 2003/103), van 4 mei 2006 (zaak nr. 200509551/1, JV 2006/246) en van 7 augustus 2006 (zaak nr. 200605044/1), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de desbetreffende vreemdeling in zijn asielrelaas gestelde, maar niet met bewijsmateriaal gestaafde, feiten en omstandigheden tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend worden getoetst. De rechtbank moet het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan toetsen aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering daarvan. De in rechte te stellen motiveringseisen dienen aan te sluiten op evenbedoeld toetsingskader.

2.10 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser toerekenbaar geen documenten heeft overgelegd ter onderbouwing

van zijn reisroute en dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Eisers betoogt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend omdat algemeen bekend is dat dergelijke documenten niet door een reisagent aan de vreemdeling worden teruggegeven, leidt niet tot een ander oordeel. Zoals de Afdeling in onder meer een uitspraak van 8 oktober 2002 (zaak nr. 200204720/1) heeft overwogen kan de gestelde afhankelijkheid van de reisagent niet afdoen aan eisers eigen verantwoordelijkheid voor de onderbouwing - waar mogelijk - van zijn reis- en asielrelaas. Voorts voert verweerder blijkens het bepaalde in onderdeel C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) het beleid, zoals dat luidde ten tijde van het thans bestreden besluit, waarvan is gesteld noch gebleken dat dit als kennelijk onredelijk buiten toepassing behoort te blijven, dat de situatie waarin een vreemdeling zijn documenten aan de reisagent heeft afgestaan aan de vreemdeling is toe te rekenen. Volgens dit beleid is het ontbreken van documenten onder meer niet aan de asielzoeker toe te rekenen, wanneer deze aannemelijk maakt dat de papieren onder dwang aan de reisagent zijn afgegeven. Hiervan is de rechtbank echter niet gebleken.

Verweerder heeft voorts kunnen overwegen dat eiser toerekenbaar geen verklaringen met betrekking tot de door hem gevolgde reisroute heeft afgelegd. In dit verband wordt verwezen naar een uitspraak van de Afdeling van 1 augustus 2005 (zaak nr. 200501866/1, LJN: AU0727), waaruit volgt dat verweerder zijn oordeel dat eiser toerekenbaar geen reisdocumenten heeft overgelegd reeds heeft kunnen baseren op de omstandigheid dat eiser geen enkel indicatief bewijs van zijn reis heeft overgelegd en geen coherente en gedetailleerde verklaringen omtrent zijn reisroute heeft afgelegd.

2.11 Zoals de Afdeling in onder meer voormelde uitspraak van 27 januari 2003 heeft overwogen, mogen, indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 is tegengeworpen, ingevolge het bepaalde bij het eerste lid, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en volgens de voor de uitvoering van die bepaling vastgestelde beleidsregels in het relaas van die vreemdeling, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt de minister beoordelingsruimte toe.

2.12 In de aangedragen beroepsgronden ziet de rechtbank, mede gelet op hetgeen eiser aan zijn asielaanvraag ten grondslag heeft gelegd, geen grond om verweerder niet te volgen in zijn hiervoor in rechtsoverweging 2.8. weergegeven standpunt.

Ingevolge de paragrafen C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.2.3 van de Vc 2000, zoals die luiden ten tijde van het thans bestreden besluit, pleegt verweerder het relaas en de daarin gestelde feiten en omstandigheden voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

De enkele omstandigheid dat eisers asielrelaas zou stroken met informatie die volgt uit een algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken inzake Sierra Leone acht de rechtbank ontoereikend voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft

kunnen stellen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dat standpunt voldoende draagkrachtig gemotiveerd.

2.13 Met betrekking tot eisers stelling dat tijdens de gehoren ten onrechte geen rekening is gehouden met zijn psychische gesteldheid, overweegt de rechtbank dat het gehoor geen aanknopingspunten biedt die verweerder aanleiding had moeten geven zijn om aan te nemen dat eiser vanwege de door hem ondervonden traumatische ervaringen zijn asielrelaas niet goed naar voren heeft kunnen brengen.

Ook uit de door eiser overgelegde brief van 20 oktober 2006 en van 26 januari 2007 van M. Hagen, psycholoog, en E. Bloemen, arts, volgt niet dat eiser als gevolg van psychische problemen niet in staat is geweest tijdens het nader gehoor adequaat te verklaren. Omdat de inhoud van voormelde brieven daarom op voorhand niet kan afdoen aan het besluit van 14 juni 2006 of de gronden waarop dat besluit berust, kunnen deze brieven naar het oordeel van de rechtbank niet gelden als een feit of omstandigheid in de zin van artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000.

2.14 Eisers stelling dat verweerder de zienswijze van 20 oktober 2003 en de door eiser afgelegde verklaringen in het gehoor van 7 februari 2006 niet in zijn besluitvorming heeft betrokken, volgt de rechtbank niet. Verweerder is in zijn voornemen van 6 juli 2005 expliciet ingegaan op eisers zienswijze van 20 oktober 2003. In het bestreden besluit heeft verweerder de overwegingen uit dat voornemen overgenomen en als daarin ingelast te beschouwen. Voorts heeft verweerder in het thans bestreden besluit overwogen dat hetgeen eiser in het gehoor van 7 februari 2006 heeft betoogd niet tot een ander oordeel heeft geleid dan verwoord in voormeld voornemen. Derhalve faalt eisers betoog hieromtrent.

2.15 Verweerders standpunt dat eiser ten tijde van het verlenen van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c, van de Vw 2000, kan gelet op het vorenoverwogene de rechterlijke toetsing doorstaan.

2.16 Gelet op het bestreden besluit en de daartegen aangevoerde gronden van beroep, is voorts in geschil de vraag of verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook ten tijde van het nemen van het thans bestreden besluit niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder a of b, van de Vw 2000.

2.17 Eiser heeft tijdens het gehoor van 7 februari 2006 - voor zover thans van belang - gesteld dat het niet veilig is in Sierra Leone en dat hij bang is voor wraakacties van de bevolking en de rebellen. Voorts heeft eiser aangevoerd dat tijdens zijn verblijf in Nederland is gebleken dat hij lijdt aan Tuberculose, dat hij daarvoor onder behandeling staat en dat hij die behandeling in Sierra Leone niet kan krijgen vanwege de slechte gezondheidszorg aldaar.

2.18 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op goede gronden overwogen dat niet aannemelijk is dat eiser op grond van voormelde verklaringen heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verweerder heeft onder verwijzing naar ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002 (kenmerk: DPV/AM-754474/02), van 31 juli 2003 (kenmerk: DPV/AM-819114) en van 4 maart 2004 (kenmerk: DPV/AM-837198) overwogen dat de situatie in Sierra Leone aanmerkelijk is

gewijzigd. Uit voormelde ambtsberichten volgt volgens verweerder onder meer dat terugkeer in de samenleving van ex-rebellen en degenen die met hen verbonden waren (ook door rebellen ontvoerden) plaatsvindt en dat de kans op problemen van de zijde van de rebellen geringer is geworden. In hetgeen eiser hieromtrent heeft aangevoerd ziet de rechtbank geen grond om verweerder niet in dat standpunt te volgen.

2.19 Voor zover eiser heeft gesteld bij terugkeer naar haar land van herkomst te vrezen voor een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) strijdige behandeling vanwege zijn psychische problemen, overweegt de rechtbank het volgende.

2.20 Blijkens de arresten van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, (RV 1997,70) en (JV 2001/103) en vaste rechtspraak van de Afdeling, kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land, waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte - psychiatrische aandoeningen daaronder begrepen - in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium en er geen medische voorzieningen of sociale opvang in het land van herkomst aanwezig zijn, terwijl de vreemdeling in grote mate afhankelijk is van die voorzieningen of sociale opvang en hij die in het uitzettende land al geruime tijd ontvangt.

2.21 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat vorenbedoelde omstandigheden in het geval van eiser niet aan de orde zijn. Uit de door eiser overgelegde brief van dr. A.W.J. Bossink, longarts, van 15 september 2006, en voormelde brieven van 20 oktober 2006 en van 26 januari 2007, volgt geenszins dat sprake is van een medische situatie als hiervoor is bedoeld. Eisers stelling met betrekking tot de slechte kwaliteit van de medische zorg in Sierra Leone maakt dat niet anders.

Gelet op het voorgaande geldt met betrekking tot laatstgenoemde twee brieven daarom evenzeer dat de inhoud daarvan op voorhand niet kan afdoen aan verweerders besluit en de overwegingen waarop dat besluit berust. De rechtbank verwijst ook in dit verband naar hetgeen in rechtsoverweging 2.13 is overwogen. Gelet op het voorgaande behoorden voormelde brieven verweerder evenmin te leiden tot het (doen) verrichten van nader medisch onderzoek.

2.22 Verweerders standpunt dat eiser ook ten tijde van het bestreden besluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000, kan gelet op het vorenoverwogene evenzeer de rechterlijke toetsing doorstaan.

2.23 Gelet op het voorgaande heeft verweerder eisers aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 op goede gronden afgewezen. Het beroep is derhalve ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. R.G.J. Welbergen en in het openbaar uitgesproken 2 april 2007 in tegenwoordigheid van mr. J. Buitenhuis als griffier.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

05 APR. 2007

VERDOORN

SCHALKEN & VAN DER LINDEN

ADVOCATEN
PROCUREURS

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
2640-C 27 APR 2007	
ZAAKNR.	200703024
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

TEVENS PER FAX: 070-365 13 80

Aan de Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Afzender: Postbus 10320, 7301 GH APELDOORNToevoeging is aangevraagd

Kenmerk IND: 0101.12.8036

Crv-nummer:

inzake: het hoger beroep van

HOGER-BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

-hierna te noemen appellant, geboren op , van Sierra Leone
nationaliteit, verblijvende voor deze zaak woonplaats gekozen hebbende te
Apeldoorn aan de Regentesselaan 9 (Postadres: Postbus 10320 te 7301 GH Apeldoorn), op
het kantoor van de advocaat en procureur mr. I.N. Schalken, die gelet op het bepaalde in
artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn
gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-
Gravenhage (nevenzittingplaats Zutphen) van 5 april 2007 met het kenmerk Awb 06/33551.

Appellant legt hierbij een afschrift over van deze uitspraak van 5 april 2007 (productie 1).

Appellant kan zich niet verenigen met de bovengenoemde uitspraak en voert daartoe de volgende grief aan.

Grief I

- Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat de Staatssecretaris van Justitie (voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie) – verder te noemen verweerder - op goede gronden heeft geoordeeld dat in het geval van eiser de omstandigheden, genoemd in rechtsoverweging 2.20, niet aan de orde zijn. (rechtsoverweging 2.21)

mr. F.P. Verdoorn
mr. mr. I.N. Schalken
mr. mr. M.G. Bolijn van der Linden
mr. M.N.M. van der Zande

Regentesselaan 9, Postbus 10320, 7301 GH Apeldoorn
Telefoon (055) 578 61 47, Fax (055) 522 55 69

Wij aanvaarden geen aansprakelijkheid dan tot het bedrag dat
in het desbetreffende geval uit hoofde van onze verplicht afgesloten
beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

VERDOORN SCHALKEN & VAN DER LINDENADVOCATEN
PROCURERS

- Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat de door appellant overgelegde brieven van 20 oktober 2006 en 26 januari 2007 van M. Hagen, psycholoog en E. Bloemen, arts, niet kunnen gelden als een feit of omstandigheid in de zin van artikel 83, eerste lid van de Vw 2000. (rechtsoverweging 2.13).
- Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat voormelde brieven verweerder er niet toe behoorden te leiden tot het (doen) verrichten van nader medisch onderzoek (rechtsoverweging 2.21)
- Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat verweerders standpunt dat appellant ook ten tijde van het bestreden besluit niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b van de Vw 2000 de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

Toelichting:

Appellant heeft aangevoerd dat hij van mening is dat terugkeer naar zijn land van herkomst in verband met zijn medische problematiek een schending van artikel 3 EVRM oplevert.

De ziekte van appellant bevindt zich in een levensbedreigend stadium, hij heeft geen medisch en sociaal vangnet in het land van herkomst.

Appellant heeft de brieven van 20 oktober 2006 en 26 januari 2007 van M. Hagen, psycholoog en E. Bloemen overgelegd. In de brief van 20 oktober 2006 staat onder meer dat appellant een posttraumatische stressstoornis en zeer ernstige klachten heeft. In 2001 had hij deze klachten reeds, maar minder ernstig. Nadat appellant zijn asielstatus kreeg bleven de posttraumatische klachten aanwezig maar waren beperkt. Zijn klachten zijn thans sterk toegenomen en hij denkt na over suïcide als oplossing om rust te krijgen en als alternatief om terug te moeten naar zijn land van herkomst. In de brief van 26 januari 2007 schrijft E. Bloemen, arts GGZ, mede namens mw M. Hagen, psycholoog onder meer dat zij de situatie van appellant als ernstig en risicovol inschatten voor het ontstaan van een medische noodsituatie, hetgeen een directe levensbedreiging kan betekenen.

Verweerder had niet, zonder genoemde brieven aan het BMA voor te leggen kunnen concluderen dat appellant zich niet in een vergevorderd dan wel terminaal stadium van een ziekte bevindt. Verweerder heeft hier een conclusie getrokken die niet zonder inschakeling van een medisch deskundige getrokken kon worden. Verweerders conclusie is niet gebaseerd op een zorgvuldige voorbereiding als bedoeld in artikel 3:2 Awb.

De rechtbank heeft niet kunnen concluderen dat de uitzetting van eiser geen schending van artikel 3 EVRM oplevert, nu verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld.

VERDOORN SCHALKEN & VAN DER LINDEN

ADVOCATEN

PROCURERS

Het is op deze gronden dat appellant uw Raad verzoekt:

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de uitspraak van rechtbank te 's-Gravenhage (nevenzittingplaats Zutphen) van 5 april 2007 met het kenmerk Awb 06/33551 te vernietigen;
- het door appellant bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- het besluit van de minister van 14 juni 2006 te vernietigen en een termijn te bepalen waarbinnen de Staatssecretaris van Justitie (voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie) opnieuw in de zaak zal dienen te voorzien, dan wel een zodanige beslissing te nemen als uw Raad in goede justitie vermeent te behoren;
- de Staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de kosten van de procedure in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep.

Apeldoorn, 27 april 2007

Gemachtigde,

I.N. Schalken